

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2971/2024
15.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Марковић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Стари град, Београд, кога заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3556/23 од 08.05.2024. године, у седници одржаној 15.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3556/23 од 08.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3556/23 од 08.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3453/22 од 07.02.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде штете у виду разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од новембра 2011. године закључно са 25.07.2023. године исплати укупан износ од 303.775,33 динара у појединачним месечним износима, са затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиле уплати за период од новембра 2011. године закључно са 25.07.2013. године укупно 112.669,88 динара у појединачним месечним износима, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање Београд. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка плати 257.875,50 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3556/23 од 08.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3453/22 од 07.02.2023. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове другостепеног поступка у

износу од 18.000,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као и ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиле на име неисплаћене разлике у плати за спорни период – од примљене зараде до висине која је предвиђена колективним уговором и уговором о раду. Побијана одлука којом је тужбени захтев тужиле усвојен донета је на основу члана 138. Закона о раду, као и члана 7. Уговора о раду закљученог између тужиле и туженог и иста не одступа од судске праксе о томе да запослени има право на накнаду зараде како је предвиђено законом и уговором о раду. У ревизији тужени се позива на Одлуку Уставног суда Иуо – 578/2011 од 27.06.2013. године којим је утврђено да Правилник туженог није у сагласности са Уставом и законом. Међутим, чланом 7. Уговора о раду су прописани услови и критеријуми по којим тужиле остварује зараду што је у складу са цитираном одредбом Закона о раду. Да ли је у таквом случају требао да буде измењен уговор о раду не спада у надлежност оцене овог суда, па стога нису испуњени услови за примену одредбе члана 404. став 1. ЗПП.

На основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП којим је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 16.10.2014. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 303.775,33 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Сходно изнетом, на основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић